

Christian Jolibois
Christian Heinrich

Jean say ngủ và Jean chăm đọc

CÁC TRUYỆN NHÓM ĐANG THỰC HIỆN

- THẦN ĐỒNG ĐẤT VIỆT
- TỬ ĐẠI DANH TÁC LIÊN HOÀN HẠ (TÂY DU, THUY HỮ, TAM QUỐC, HLM)
- THUY THỦ MẶT TRĂNG (CŨ, MỚI)
- NHÓC MIKO
- NINJA LOẠN THỊ
- MONSTER
- YAIBA
- KIM BÌNH MAI
- DORAEMON HỌC TẬP
- BÁCH KHOA TRI THỨC TRẺ EM

QUÉT MÃ QR ĐỂ
THAM GIA NHÓM
XIN CẢM ƠN

**TRUYỆN
TUỔI THƠ**

CHRISTIAN JOLIBOIS
CHRISTIAN HEINRICH

Jean say ngủ và Jean chăm đọc

ONG ONG ONG dịch

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

Tặng bố của con, ngày con còn là chú gà bé xiu,
bố vẫn thường dạy con làm vườn...

(C. Jolibois)

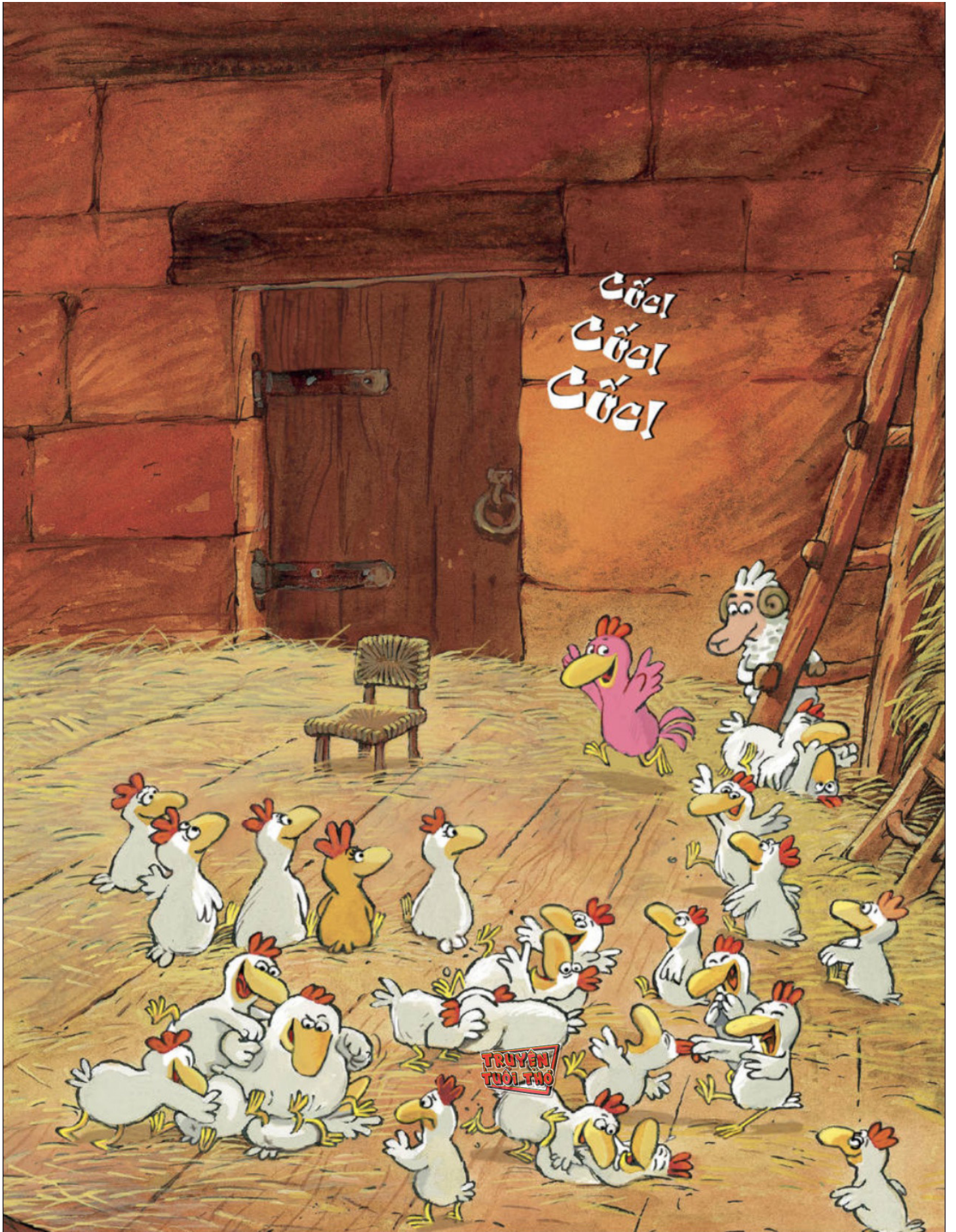
Tặng ông của con, ông vẫn luôn gieo bao nhiêu là
truyện giúp đôi tai con được lớn lên.

(C. Heinrich)

Tối ấy ở xóm gà, lũ gà con phấn khích nặng trĩu hết cả lên. Chú gà giò hồng Carmélito, Gà Ú, Gà Xương Cụt, Gà Môlê và các cậu chàng khác ồn ào cứ như chợ vỡ. Cô gà Carmen cùng đám bạn gái thì ngược lại, ngoan đi là ngoan. Tim đập thình thịch, mắt không rời nổi cánh cửa ra vào. Bởi vì hôm nay là thứ Hai mà lại!

Mà thứ Hai thì...

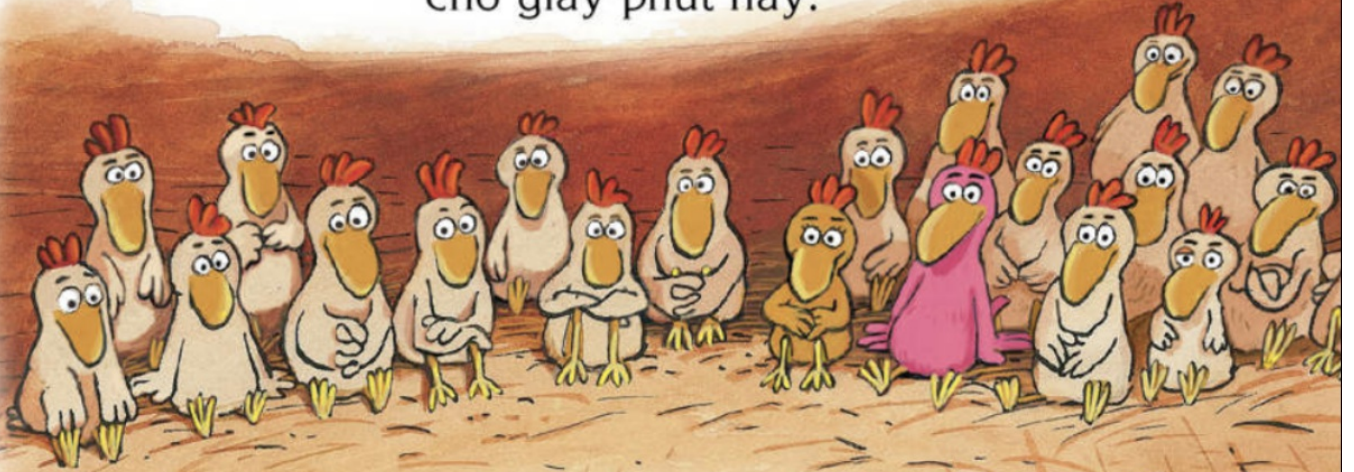

- Xin chào các bé gà!

- Chúng cháu chào ông Chuột Kể Chuyện ạ!
các cô cậu gà bé bỏng đồng thanh đáp lời.

Ông Chuột già Kể Chuyện vừa mới ngồi xuống ghế đã thấy các cô cậu gà bé bỗng im thin thít ngay được. Yên ắng tới nỗi cứ như nghe thấy cả tiếng ruồi bay. Đến giờ kể chuyện thứ Hai hằng tuần rồi, ai nấy đều mong chờ giây phút này.

- E hèm! E hèm! ông Chuột Kể Chuyện hăng giọng.

Rồi ông thì thào câu thần chú:

- *Truyện... Truyền... Truyền... Truyền!*

Lớn bé căng tai.

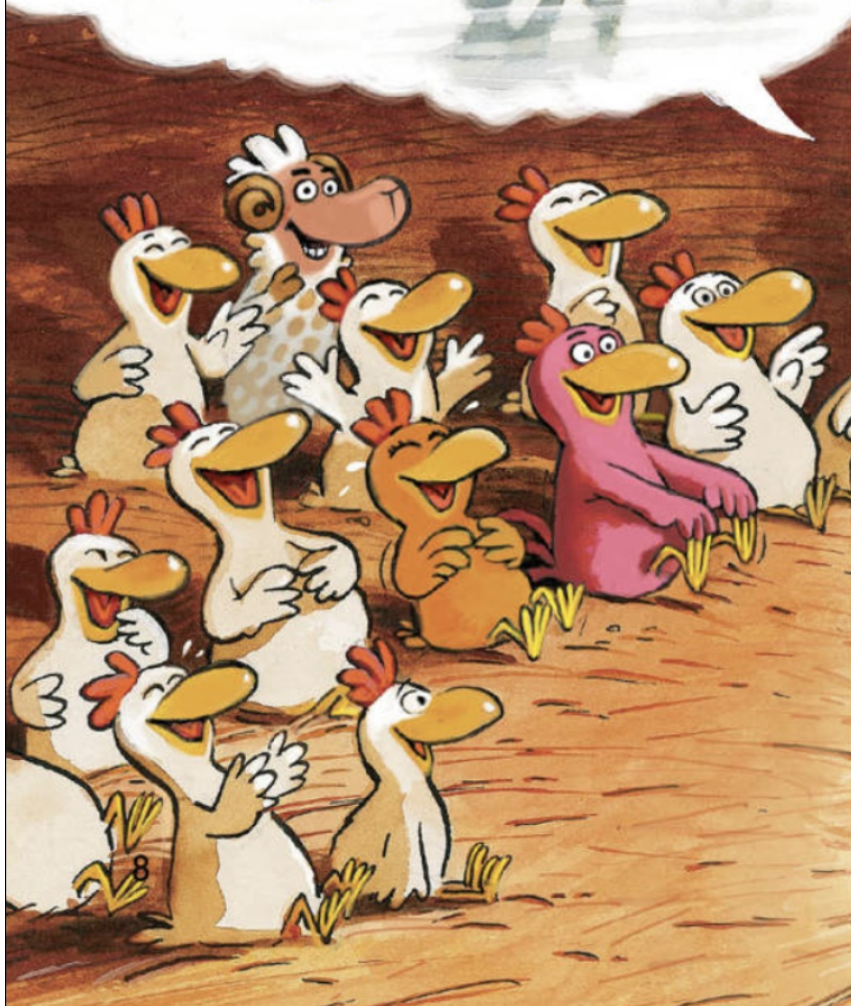
Truyện... Truyền... Truyền... Truyền!

Ta kể chuyện đây.

Ngày xưa ngày xưa...

Đầu tiên, lũ gà con bé
bỏng say sưa nghe chuyện
về những chuyến phiêu
lưu của Thầy Cáo...

...rồi chuyện về trận
đánh huyền thoại
của người anh hùng

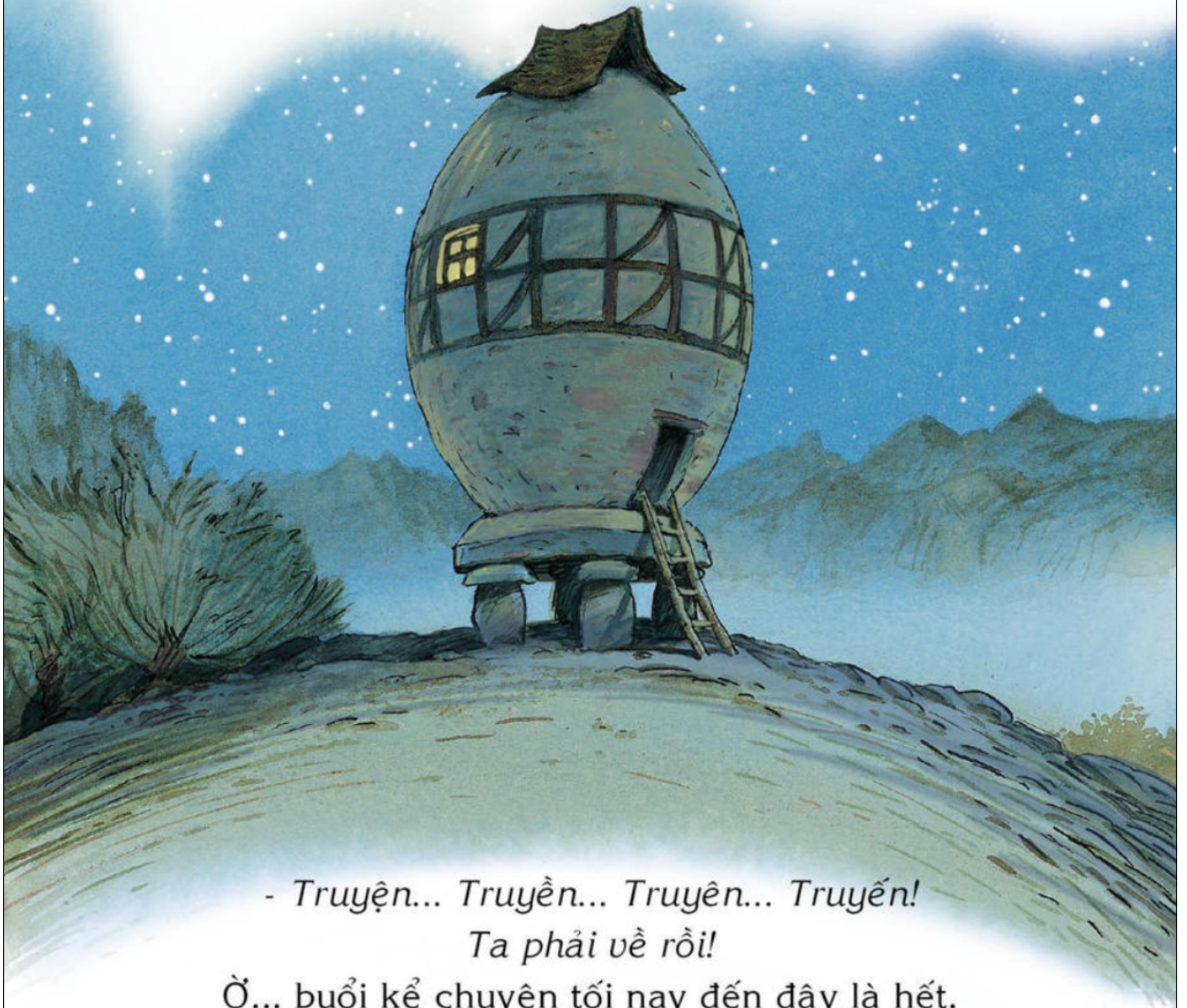
Ulysse chống lại gã khổng lồ Một Mắt...

...và cuối cùng là chuyện về cô gà mái đẻ trứng vàng, câu chuyện chúng thích nhất trần đời và đã được kể đi kể lại cả tỷ lần.

Cả gà bố mẹ lẫn gà con đều chẳng nhận thấy thời gian kể chuyện sắp hết. Ai cũng thích buổi kể chuyện diệu kỳ này kéo dài mãi không thôi, thế nhưng...

- *Truyện... Truyện... Truyện... Truyện!*

Ta phải về rồi!

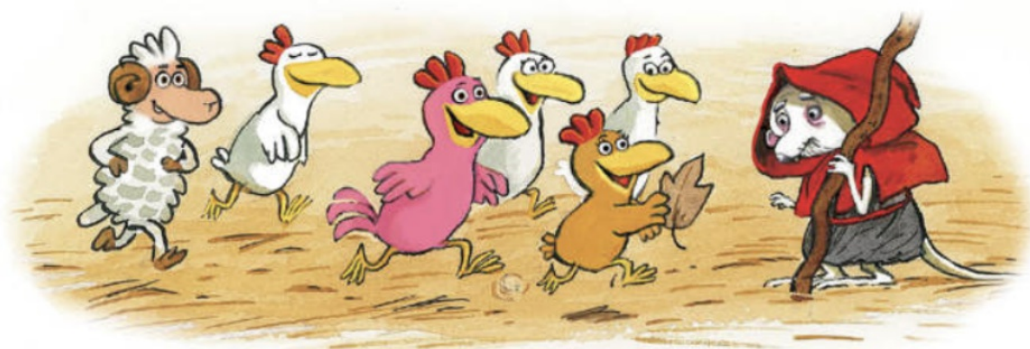
Ờ... buổi kể chuyện tối nay đến đây là hết.

- Ôiiiiiii, không!

Không chịu đâu! các cô cậu gà bé bỏng phản đối...

Carmen và Carmélito vội chạy lên trước.

- Ông ơi! Xem cháu vẽ tặng ông này.

Ông Chuột già Kể Chuyện xúc động lắm.

- Cảm ơn bé con của ta, ông nói, giọng nghẹn lại.
Giờ thì ta phải đi đây. Ta phải đến xóm Mào Nhũn.

- Chúng cháu chào ông Chuột Kể Chuyện ạ!
- Hẹn gặp ông thứ Hai tới nhé! Carmélito kêu lên.

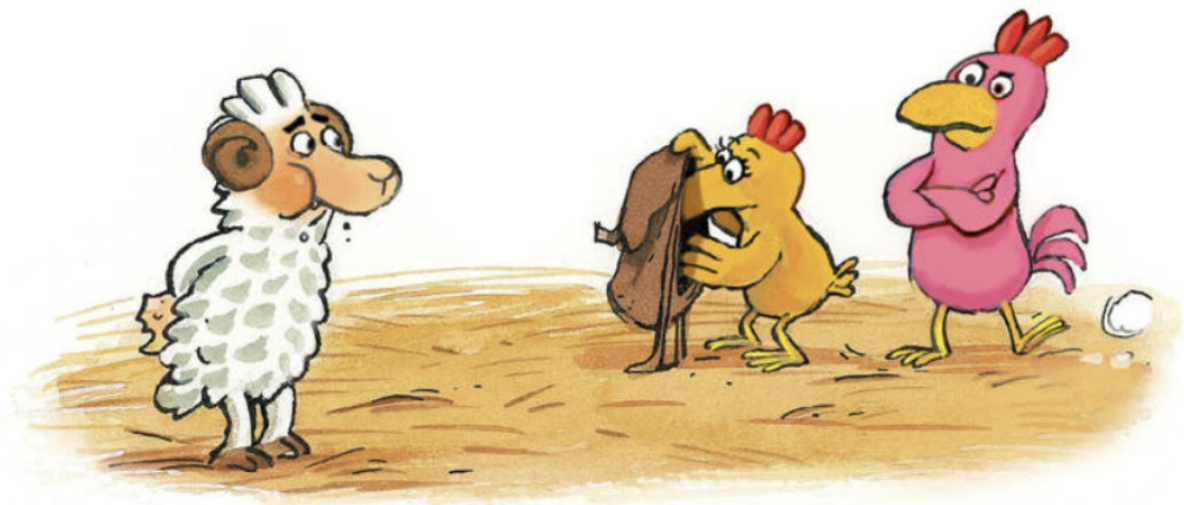
Các cô cậu gà bé bỏng ngoan ngoãn quay về ổ trong tâm trạng tiếc nuối.

- Ở này! Ông Chuột Kể Chuyện để quên túi phô mai, Carmen nói.

- Cậu đang ăn gì đấy hả Bélino? Carmélito hỏi.

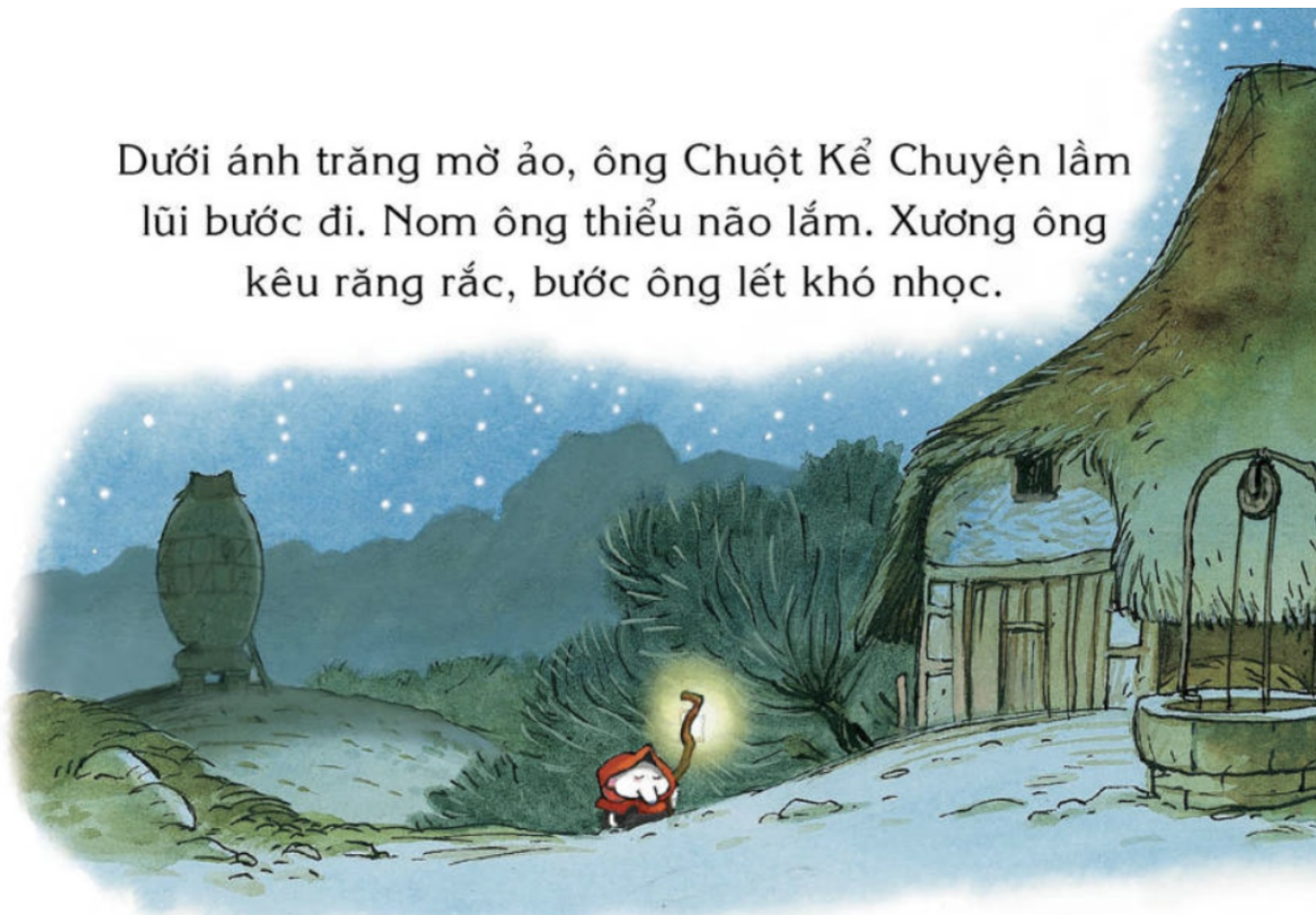
- Làm gì có gì! chú cừu bé bỏng tỉnh bơ đáp lời.

- Ờ thì một miếng phô mai sữa cừu tươi...

Tớ không thể kiềm chế được! cuối cùng Bélino ngượng ngùng thú nhận.

Dưới ánh trăng mờ ảo, ông Chuột Kể Chuyện lầm
lũi bước đi. Nom ông thiếu nảo lắm. Xương ông
kêu răng rắc, bước ông lết khó nhọc.

- Mình mới già nua làm sao! ông rên rỉ. Mình kiệt sức
mất rồi. Đi từ xóm gà này sang xóm gà kia sao mà mệt
mỏi đến thế.

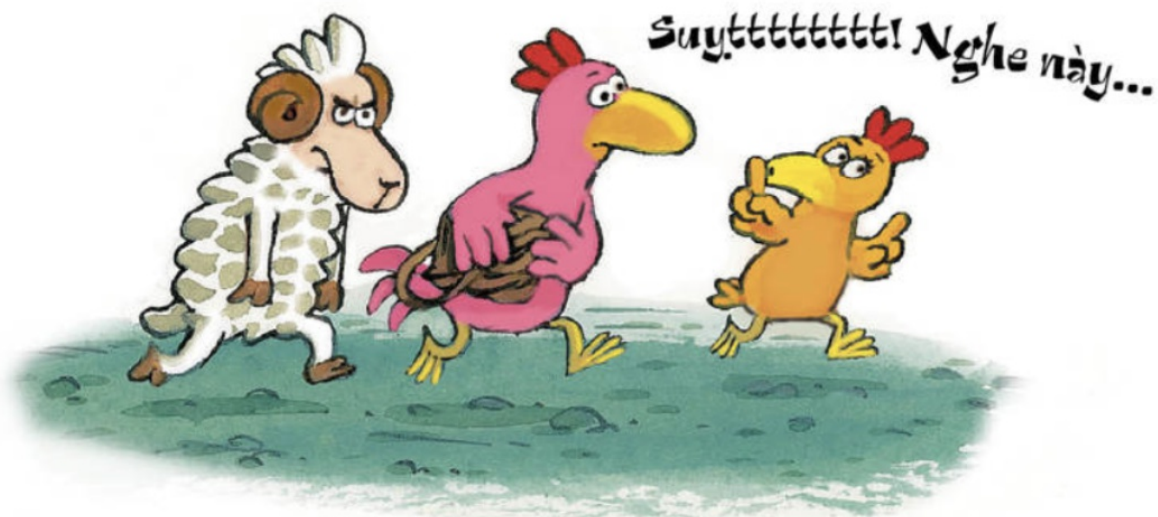
Ông cảm thấy buồn bã ghê gớm.

- Khi mình không còn trên cõi đời này nữa, ai sẽ kể
chuyện cho bọn trẻ đây?

Carmélito, Carmen và Bélineo rảo bước mang trả cho ông Chuột già Kể Chuyện túi phô mai quý giá.

- Chắc sắp đến nhà ông rồi!

- Có tiếng nước nở kia, Carmélito sững sốt. Thế đấy, ông Chuột Kể Chuyện đang khóc!

- Ôi trời... Sao mà ông mít ướt thế chứ! Bélineo phàn nàn. Có mỗi một miếng phô mai mà cũng khóc nè!

Đúng là chẳng ra làm sao!

- Ôi, các cháu đấy à? ông Chuột già Kể Chuyện vừa run run hỏi vừa đưa tay áo lên hỉ mũi.
- Ông có chuyện gì vậy? Carmen lo lắng hỏi.
- Các cháu ơi, chuyện là ta già mất rồi... Già quá mất rồi! Đã đến lúc ta phải lên thiên đường của những người kể chuyện để gặp tổ tiên ta...

Hahaha hahaha!!

- ...vậy mà ta thật ngu ngốc, không tìm nổi cho mình một người kế tục.

- Ồi đúng lúc quá đây!

- Ôi! Cậu đây ư, cậu Ésope?! ông Chuột Kể Chuyện thốt lên. Các bạn nhỏ đừng sợ, đây là cậu của ta! Một trong những người kể chuyện vĩ đại nhất. Ta biết nhiều truyện ngụ ngôn như vậy là nhờ có cậu Ésope đấy.

- Ta vừa nghe thấy gì vậy hả con trai? hồn ma ghen
ngào hỏi. Con vẫn chưa tìm được người kế tục ư?!

Ôi đúng là **thảm họa!**

Nào! Nhắc lại lời tiên tri về việc tìm người
kế tục cho ta nghe!

“Jean được chỉ định làm người kế tục con.
Con sẽ tìm ra cậu ấy đang ngủ trên lá giấy.
Con phải đi theo mũi tên thì mới tìm thấy
cậu ấy được.”

- Thưa cậu, con đã lần theo các mũi tên rồi đấy chứ! Con đã đi theo các hướng rồi đấy chứ!

Con đã kiểm tìm khắp các rừng sâu, khắp các làng mạc, khắp các thung lũng...

Nhưng con chẳng tìm đâu ra anh chàng Jean bí ẩn ngủ trên lá giấy ấy cả...

- Con trai của ta, thời gian không còn nhiều đâu! Nếu trong ba ngày nữa con không tìm được người kế tục, những truyện kể của chúng ta sẽ mãi mãi bị lãng quên! Con chỉ còn ba ngày nữa để hoàn thành nhiệm vụ kiểm tìm này! Ba ngày, con trai ạ! Con có hiểu không?!...

BA NGÀY THỜ!!!

- Cháu ấy mà, cháu muốn được học thuộc lòng những truyện kể của ông! Carmélito đề nghị.

Cháu thích mê đi được!

- Ôi con trai ơi, lời tiên tri kia mới đóng vai trò quyết định! Một cậu Jean nào đó mới là người kế tục ta.

- Jean hả ông, chúng cháu biết cả tá Jean ông ạ!
đột nhiên Carmen reo lên.

Chúng cháu sẽ giúp ông tìm ra
người mà ông đang tìm kiếm!

Nói là làm.

Ngay khi bình minh ló dạng, cả nhóm đã lên đường.
Ông Chuột già yếu sức được Bélino cõng trên lưng.

- Chúng ta sẽ đi theo hướng mũi tên này chỉ nhé!

Carmen đề xuất.

- Mũi tên à? Mũi tên nào? Bélino đảo dác nhìn quanh.

- Ông ơi, những truyện kể của ông từ đâu mà có ạ?
Carmélito hỏi.

- Có một số truyện ta tự sáng tác, dĩ nhiên rồi, ông Chuột tốt bụng cười rúc rích trên lưng chú cừu Bélino. Nhưng hầu hết các truyện còn lại ta được thừa kế từ tổ tiên. Kho tàng truyện kể ấy được truyền lại từ đời này sang đời khác cả ngàn năm nay rồi!

Thoạt tiên, cuộc tìm kiếm đưa cả nhóm đến nhà Jean - vận động viên chạy đua tai dài nổi tiếng. Chú ta được mệnh danh là: *mũi tên*.

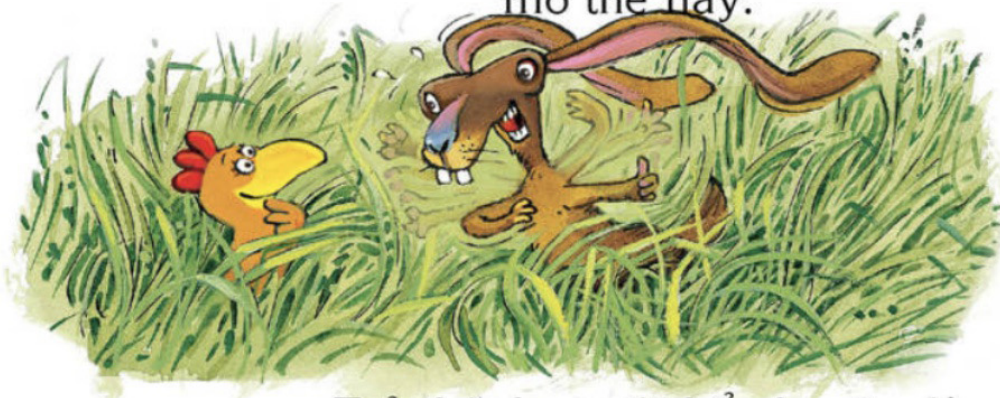

- Ô... Các cậu là ai vậy? Trông mặt các cậu quen lắm cơ...! Cho tớ biết tên các cậu đi? kẻo đãng trí hời.

- Ở kia Jean! Chúng tớ đây mà!...

Carmen và Carmélito đây mà!

Carmélito giải thích vì sao họ lại đến đây từ sớm tinh mơ thế này.

- Trở thành người kể chuyện á!

chú thỏ phấn khởi thốt lên. Tuyệt đấy, tuyệt đấy! Tớ ấy mà, tớ học cái gì cũng nhanh cực! Tớ là một kẻ siêu nhanh! Chúng ta bắt đầu nhé!? Chúng ta bắt đầu nhé!?

Ở thì bắt đầu, nhưng mà... Chú thỏ Jean chẳng thể nhớ nổi truyện kể đầu tiên, dù ông Chuột đã kể đi kể lại hàng tá lần liên tiếp.

- Ông ơi đợi đã, đợi đã! Cháu nhớ ra ngay thôi, chú trấn an mọi người. Xem nào! Cháu phải thắt một bên tai lại để khỏi quên mới được.

Ba người bạn nhỏ phải bấm bụng để khỏi phá lên cười khi chứng kiến cảnh ấy.

- Không được rồi!

Carmélito phì ra vì không chịu nổi nữa.

- Chắc là có đá chèn trong tai anh bạn thỏ tội nghiệp, Carmen nói thêm, rồi lăn ra cở cười ngặt nghẽo.

Vậy là chú thỏ Jean không phải cậu chàng Jean mà lời tiên tri kia nhắc tới rồi.

- Chúng ta không nên nản chí ông ạ, Carmen nói. Giờ chúng ta sẽ đi tìm một cậu Jean ngủ trên lá giấy khác nhé.

- Ôi các bạn, các bạn đi rồi sao? Tiếc quá là tiếc, chúng mình đang vui thế cơ mà... Hơ hơ... mình vừa chơi trò gì ấy nhỉ?

Thế nhưng sau đó, cả nhóm cũng chẳng thu được tin hiệu nào khả quan hơn dù đã đến gặp Jean Sói, Jean Mèo Rừng và Jean Thần Lăn.

- Tố đau lưng quá chừng là đau! chú cừu bé bỏng cầu nhà. Phải chở ông bằng cách khác thôi các cậu ạ.

Hôm sau, cả nhóm lại tiếp tục lên đường ngay vì Carmen nhanh trí nghĩ ra ghế vận chuyển.

- Sáng nay chúng ta đến gặp ai đây?
ông Chuột Kể Chuyện hỏi.

- Chúng ta đến gặp chủ nhân hang động này ạ,
Carmélito trả lời. Đó là kẻ xấu tính nhất vùng đây ông
ạ! Một kẻ gieo rắc kinh hoàng thực thụ!

- Mọi người nhìn kia! Bélino mặt mũi
tái mét hét lên. Ngoài cửa hang có
xương con gì đó kia!!!

Cháu... cháu đợi mọi người ở đằng kia nhé!

Dù rất sợ lũ dơi cũng như những nguy hiểm có thể gặp phải, Carmélito, Carmen và ông chuột già vẫn dò dẫm bước vào cái hang tối thui. Đột nhiên họ đi tới một căn phòng...

- Hú hú hú!!!

Có phải Jean Gấu không đấy?
Jean Gấu ơi dậy nào!

- Grrrrrrừừừừừừ!!!

Kẻ nào dám cả gan quấy rối giấc ngủ của ta vậy?! Đây là lần thứ hai ta bị gọi dậy rồi đấy, Jean Gấu nói tiếp. Hy vọng lần này các người làm phiền ta vì lý do chính đáng... Bởi vì ta đang rất khó chịu đây!!!

- Một mũi tên! Đúng như trong lời tiên tri nhé... Chẳng lẽ là cậu ấy?!

Được Carmélito động viên, ông Chuột
già Kể Chuyện bèn giải thích với Jean
Gấu lý do vì sao họ lại đến đây.

- Anh Jean này, anh...
anh chưa bao giờ có ý định đổi nghề ư?
Đổi sang nghề kể chuyện chẳng hạn?

ÁI!

A large, dark bear with glowing orange eyes and a small yellow chicken holding an arrow. The bear's face is the central focus, with its eyes looking directly at the viewer. The chicken is positioned in front of the bear's nose, holding a red arrow with a white fletching and a white arrowhead. The bear's fur is dark and textured, and its teeth are visible on the left side of its mouth. The background is dark and textured, suggesting a forest or cave setting.

- Mi làm đấy hả ruồi con?!
chú gấu nổi giận. GRRỪ! Ta sẽ...

- Bình tĩnh nào anh gấu bự ơi! Anh nhìn xem!
Đây là vật cắm ở mũi anh đấy!

- **Ồi ời ời!** Thảo nào mà đau thế! chú gấu ngật ngừng nói với vẻ biết ơn. Cảm ơn gà con bé bỏng. Đây là mũi tên của một thằng oắt con lang thang sống trong ngôi nhà gần đài phun nước. Hôm qua nó mang cái cung tên đồ chơi trẻ ranh của nó đến đây dọa dẫm ta...

Ông Chuột Kể Chuyện tranh thủ lúc Jean Gấu đột ngột thay đổi tâm trạng để nêu lại yêu cầu của mình:

- Anh Jean, anh có đồng ý kế tục ta không?

- Thật vinh dự cho tôi quá, chú gấu vừa ngáp vừa trả lời. Nhưng như thế thì sẽ bận rộn lắm!

Mà tôi còn phải ngủ những sáu tháng nữa cơ!

Nên là thôi, chúc các bạn ngủ ngon nhé!

Khò khò khò khò!!

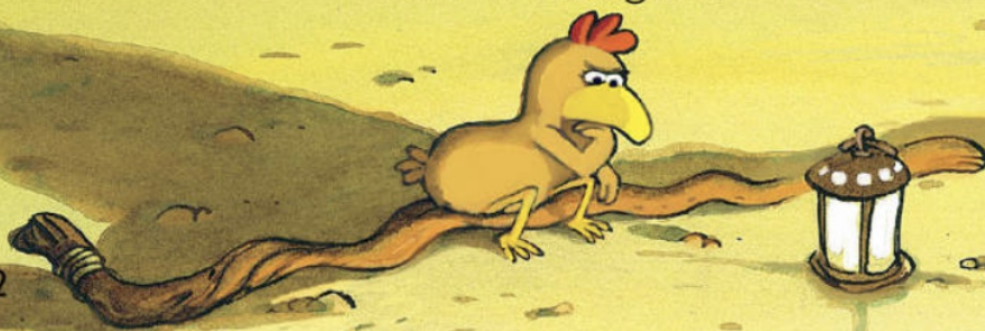
Đêm thứ hai trôi qua, cả nhóm đã trèo đèo lội suối bao dặm trường xa xôi mà anh chàng Jean bí ẩn vẫn không hề xuất hiện. Cánh nam giới ngủ tít vì mệt bã, mệt lử, mệt nhoài, mệt bả hoải, mệt rã rời.

Còn Carmen thì thức gần như trắng đêm để tìm xem có cách gì chở ông Chuột thuận tiện hơn ghế vận chuyển không.

- Ôi ôi ôi! Chỉ còn cách kiếm cái gì đó lăn được thôi,

đây rồi...

Lăn đi nào gà ơi!

Ngày hành động cuối cùng!
Cả nhóm quyết định đến nhà chú chồn sương
trong khu Rừng Đẹp.
- Hang của Jean Bốc Mùi kia rồi! Carmélito reo lên.
- Em ngửi thấy mùi thơm đấy chứ!
cô gà bé bỏng rúc rích cười.

Đúng lúc ấy, trong sân trang trại có tiếng nói:
- Ô, sao lại thế được nhỉ...??
Ai động vào ròng rọc của ta thế này?!
Giờ ta biết làm sao để múc được nước chứ?

Chú chồn xinh đẹp tỏa hương đang đợi cả nhóm trước cửa hang.

- Ngọn gió mát lành nào đưa mọi người tới đây vào lúc sáng tinh mơ thế này?
- Ta đang tìm một anh chàng Jean có thể kể tục ta kể những câu chuyện, ông Chuột Kể Chuyện đáp lời.
- Trời đất quý thần ơi! Mùi gì mà thối thế này! Carmélito lão đảo rên rĩ.

- Mọi người không phải tìm kiếm nữa đâu! Jean Bốc Mùi mừng rỡ reo vang. Cháu chính là người kể tục đó đây!

Với lòng can đảm đáng ngưỡng mộ, ông Chuột Kể Chuyện hít một hơi không khí trong lành đầy lồng ngực rồi bước vào hang.

Nhưng cái mùi chồn sương nồng nặc ấy ngay lập tức đánh bại sự táo bạo của ông.

Vừa ngửi thấy cái mùi đậm đặc nơi cửa hang là ông Chuột đã ngất xỉu lăn quay.

- Ai có thể giải thích cho mình lý do vì sao vụ này thất bại nhỉ? Bélino tự hỏi.

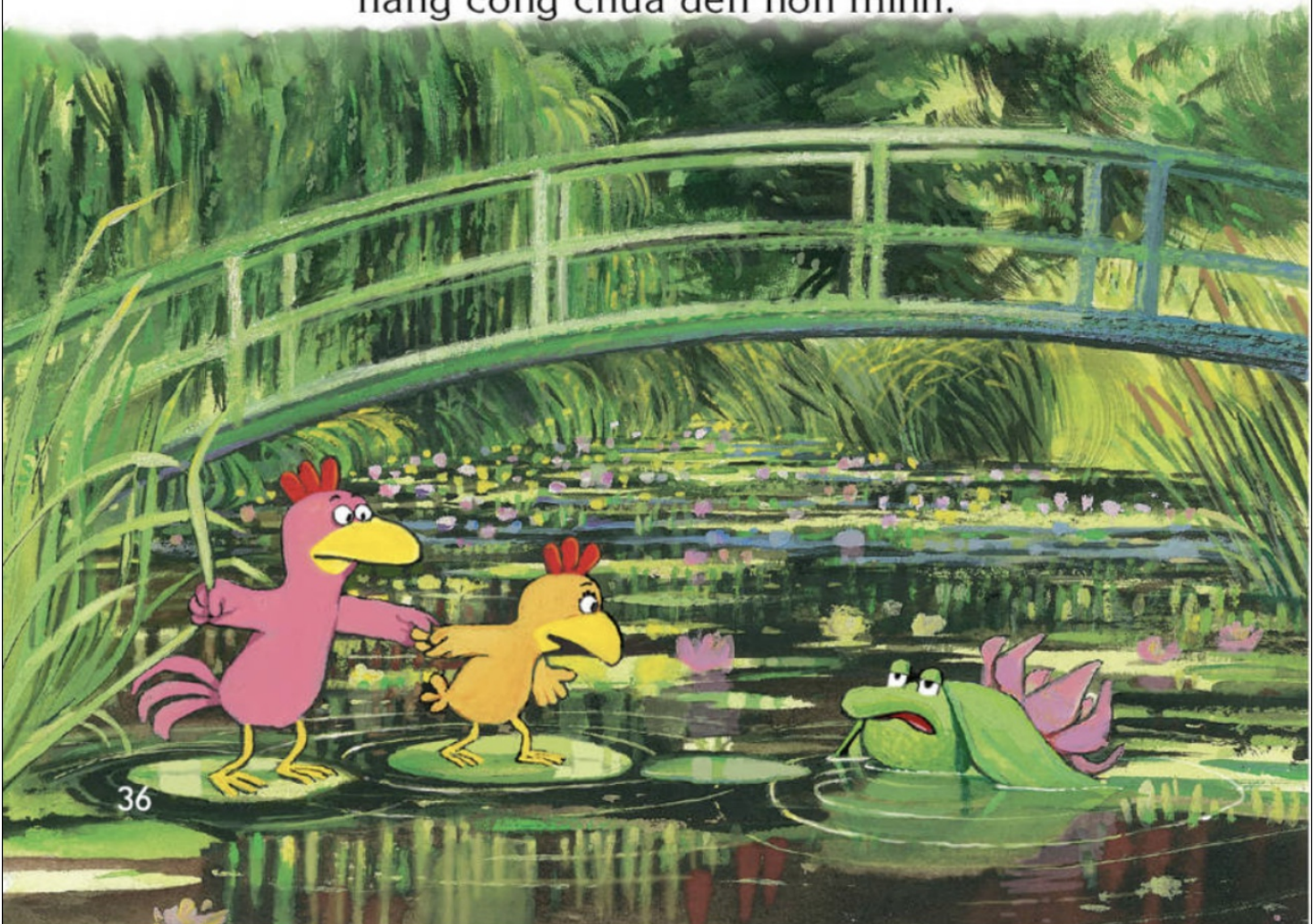

Cả nhóm vẫn đi không mệt mỏi và hỏi thăm mọi chú Jean trong vùng.

- Kể tặc ông Chuột già Kể Chuyện à? Tiếc thật, tôi còn phải an dưỡng nữa!

- Kể chuyện ư? Hấp dẫn đấy, nhưng tôi đang đợi một nàng công chúa đến hôn mình.

- Sao các người dám yêu cầu
một chú lửng tử tế làm việc
đó chứ!!!

- Ờ... thưa anh?

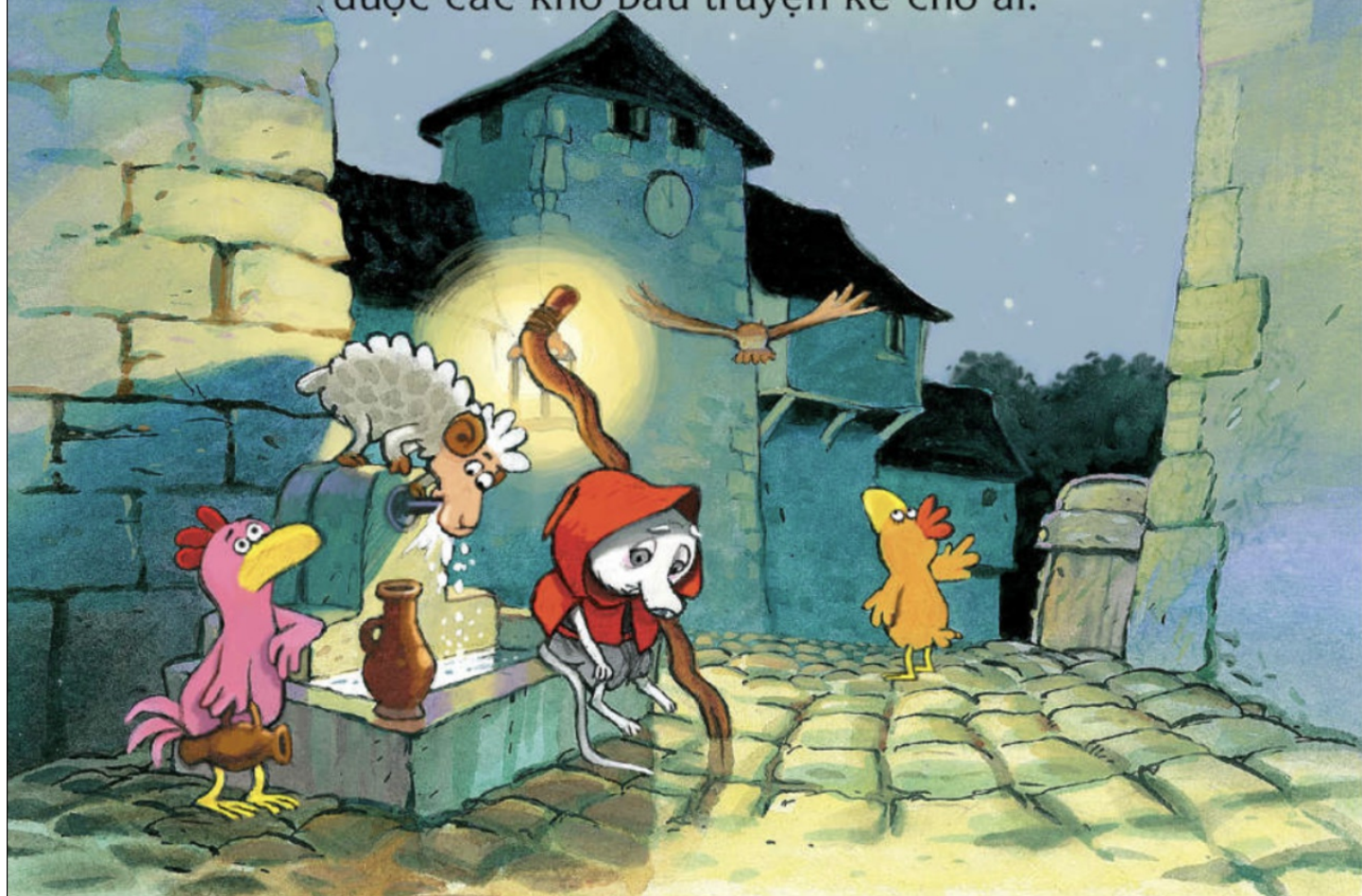
- Bạn rồi nhé!!!

- Chà... Chẳng nên mất công hỏi
mấy anh chàng này làm gì!

Tối ngày thứ ba, đến lúc phải đối mặt với sự thật rồi.
Carmen, Carmélito và Bélino đã thất bại!
Jean Cú Mèo là anh chàng cuối cùng họ gặp.
Anh chàng này cư ngụ trong chiếc đồng hồ khổng
lồ của tòa thị chính.
Than ôi, anh chàng chim xinh đẹp chuyên sống về
đêm ấy cũng không phải Jean mà họ tìm kiếm.
Ông Chuột già Kể Chuyện chẳng thiết nói gì. Đúng là
thảm họa! Ông sẽ đi gặp tổ tiên mà chưa truyền lại
được các kho báu truyện kể cho ai.

Đột nhiên, Carmélito tỏ ra tò mò...

- Mọi người ơi nhìn kia! Kia kia! Trên cánh cửa chớp ấy!

Một mũi tên nhé!

- Hay quá anh ơi! Carmen thốt lên. Em nhận ra nó đấy.
Nó chính là mũi tên đã cắm vào mông Jean Gấu.

- Chính là một dấu hiệu! Carmélito nói.
Đi theo hướng mũi tên nào!

- Bélino ơi! Tới đây giúp chúng tớ trèo lên với!
cô gà bé bỏng gọi.

- Gà ơi là gà!!!

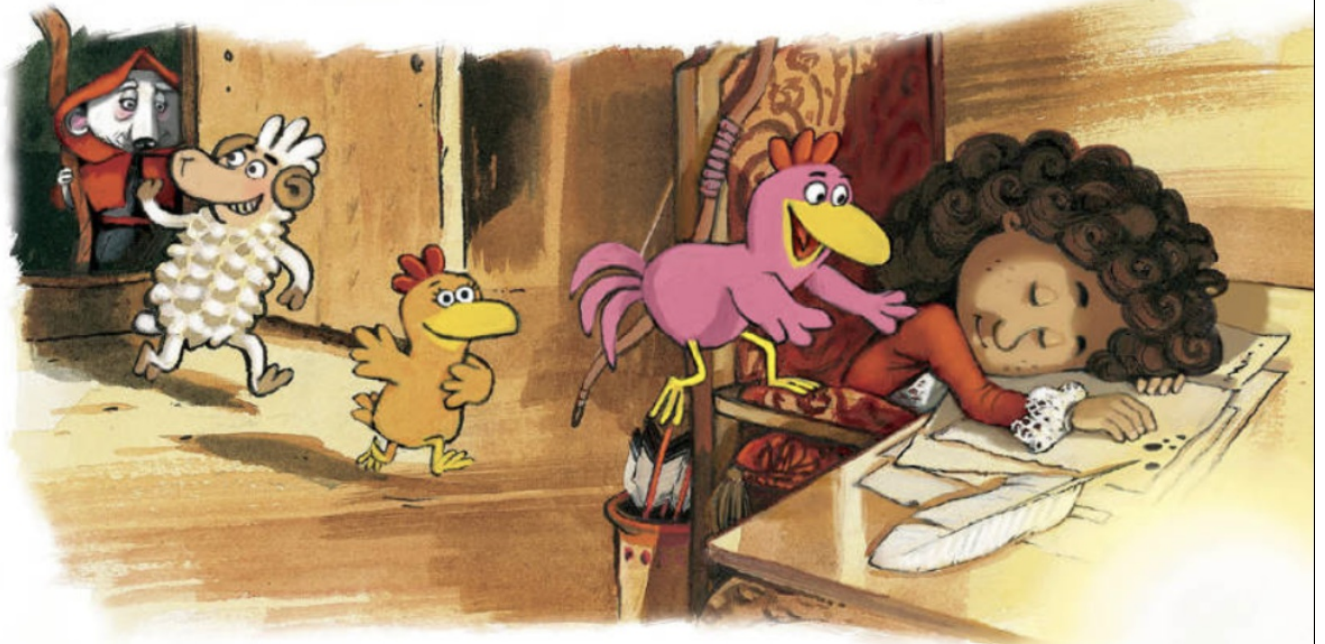
Carmen reo lên.

Em cá đó chính là oắt con lang thang mà Jean Gấu
từng nhắc đến! Và mọi người biết gì không?

Cậu ấy đang ngủ
trên lá giấy nhé!!!

Trong nháy mắt,
cả nhóm đã vào đến bên trong ngôi nhà.
- Anh bạn ơi? Carmélito hỏi. Anh tên gì thế?

Cậu bé bị đánh thức choàng dậy,
ngơ ngác nhìn các vị khách không mời.

- Ở... Jean! cậu trả lời.

- Jean bé bỏng của ta, cháu có thích các truyện kể
không? ông Chuột già Kể Chuyện hỏi.

- Ôi, có chứ ạ, cậu bé cười rạng rỡ đáp, cháu thích mê
đi ấy! Nhất là truyện kể về các loài vật.

Ôi ôi ôi! Cảm ơn ông đã đánh thức cháu.

Cháu đang chép phạt thì ngủ quên mất.

Cháu phải chép một trăm lần câu:

**“Em sẽ không gù gù như gấu để chọc cười các bạn
trong giờ học nữa.”**

- Có việc khẩn cấp hơn đây, ông Chuột già Kể Chuyện nói. Jean bé bỏng của ta, cháu có đồng ý trở thành...

người lưu giữ các truyện kể không?

- Dạ... Cháu không biết liệu mình có thể...

- Dễ lắm! Ta sẽ kể cho cháu, còn cháu sẽ lưu giữ chúng trong đầu.

- Cháu rất muốn thử ạ!

Ông Chuột già Kể Chuyện xúc động vô cùng. Ông nhìn người sắp kế tục mình một cách triu mến.

Rồi ông hăng giọng.

- E hèm...! E hèm...!

Truyện... Truyền... Truyền... Truyền!

Lớn bé căng tai.

Truyện... Truyền... Truyền... Truyền!

Ta kể chuyện đây.

Ngày xưa ngày xưa...

Ông Chuột Kể Chuyện bắt đầu bằng một
chuyện ngụ ngôn của cậu Ésope.

- Cháu thích truyện này kinh khủng! cậu bé Jean hằng hái thốt lên. Ông biết cháu sẽ làm gì không? Cháu sẽ, cháu sẽ... cháu sẽ chép lại tất cả để khỏi quên bất cứ thứ gì!

Ông Chuột già kể mãi, kể mãi, kể mãi cho tới tận lúc bình minh. Ngụ ngôn, cổ tích, truyền thuyết, huyền thoại, tất cả cứ lần lượt tuôn ra từ miệng ông một cách trôi chảy. Ông không bỏ qua bất cứ truyện nào trong kho tàng truyện kể của mình.

Kit, kit, kit,
tiếng ngòi bút di trên mặt giấy...

Hoàn thành nhiệm vụ, Carmélito,
Carmen và Bélino lăn ra ngủ ngon lành.

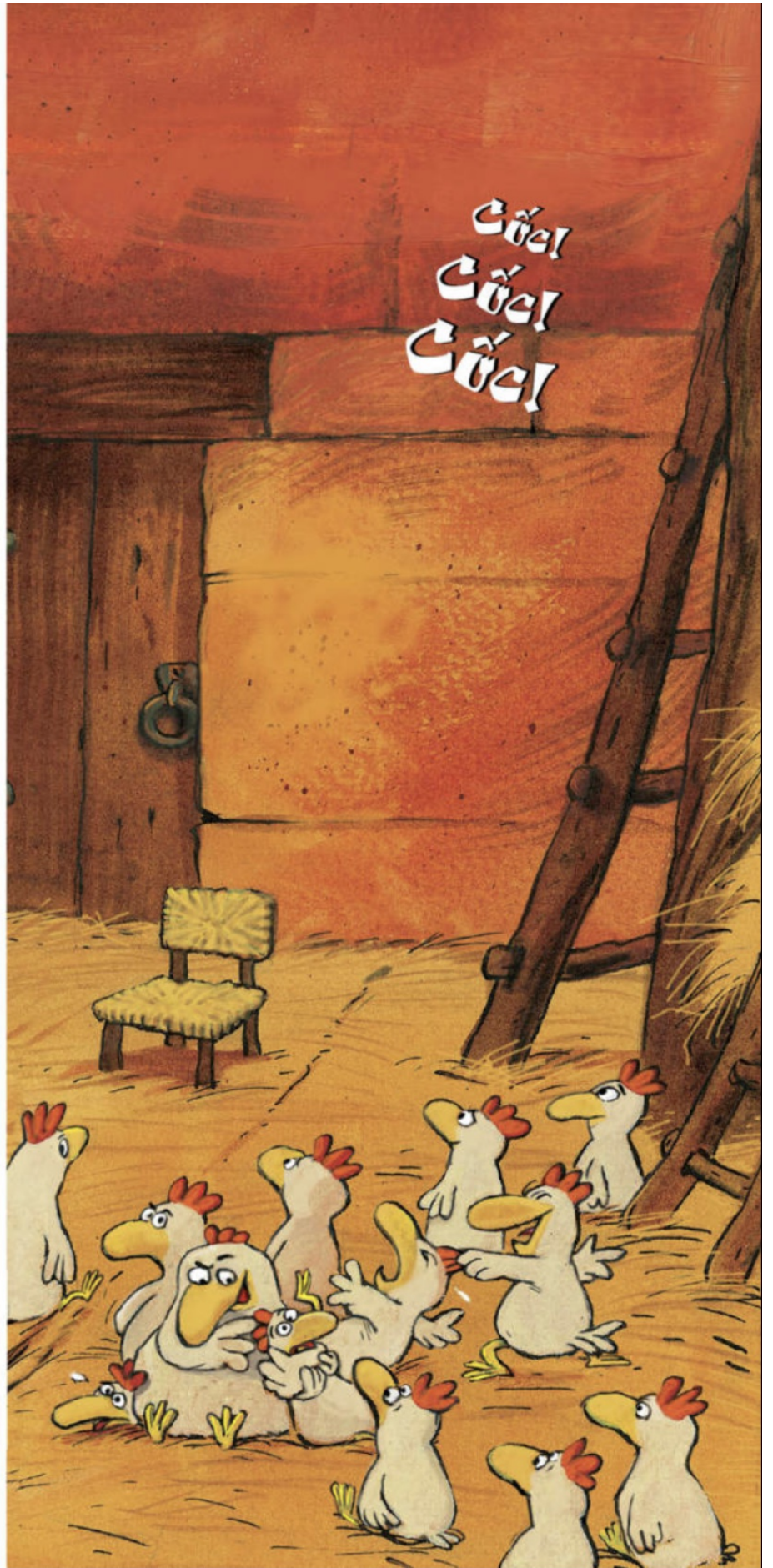
Một tháng sau, các cô cậu gà bé bỗng lại tim thì đập thành thịch, mắt thì không rời nổi cánh cửa ra vào.

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, bởi hôm ấy là thứ Hai mà lại.

Mà thứ Hai thì...

- Xin chào các bạn!

Mở đầu buổi kể chuyện tối nay, tôi xin đọc cho các bạn nghe câu chuyện về một danh ca rừng rú, một chuyên gia phô mai tỏa hương!

Hay nói cách khác,
câu chuyện về...

QUẠ VÀ CÁO...

